

## POSTANOWIENIE

Dnia 29 czerwca 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szczepaniec

w sprawie ze skargi X. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością spółki komandytowo- akcyjnej w P.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu z 31 stycznia 2022 r., II Ca 1850/21

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych w dniu 29 czerwca 2023 r.,

na skutek wniosku strony powodowej o wyłączenie sędziego Sądu Najwyższego Mariusza Załuckiego od rozpoznania sprawy I CNP 150/22 rozpoznanej przez Sąd Najwyższy postanowieniem z 7 lutego 2023 r.

**odrzuca wniosek.**

## UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy w osobie SSN Mariusza Załuckiego postanowieniem z 7 lutego 2023 r., I CNP 150/22 odrzucił skargę X. sp. z o.o. sp.k. w P. o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu z 31 stycznia 2022 r., II Ca 1850/21.

Pełnomocnik powodowej spółki pismem wniesionym 22 marca 2023r. zażądał m.in.:

1. powołując się na art. 49 § 1 k.p.c. wyłączenia sędziego Sądu Najwyższego Mariusza Załuckiego od rozpoznania sprawy I CNP 150/22, albowiem wydał postanowienie w warunkach nieważności postępowania w rozumieniu art. 379 pkt 4 k.p.c., co wynika m.in. z uchwały składu połączonych Izb

Sądu Najwyższego: Cywilnej, Karnej oraz Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z 23 stycznia 2020 r., BSA 1-4110-1/20;

2. powołania innego sędziego Sądu Najwyższego do rozpoznania sprawy I CNP 150/22, który nie został powołany na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2018 r. poz. 3);

Wnioskodawca wskazał, że sędzia Sądu Najwyższego Mariusz Załucki, który rozpoznawał sprawę I CNP 150/22 został powołany do Sądu Najwyższego 13 marca 2022 r. Nie ma zatem wątpliwości, że został on powołany na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa. W ocenie wnioskodawcy wydane przez ww. postanowienie z 7 lutego 2023 r. wydane zostało przez skład sądu sprzeczny z przepisami prawa w rozumieniu art. 379 pkt 4 k.p.c. Uzasadniając swoje stanowisko wnioskodawca odwołał się do uchwały Sądu Najwyższego – Izby: Cywilnej, Karnej, Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z 23 stycznia 2020 r., BSA 1-4110-1/20.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek o wyłączenie sędziego Sądu Najwyższego Mariusza Załuckiego podlegał odrzuceniu bez merytorycznego badania jako zgłoszony po prawomocnym zakończeniu postępowania toczącego się przed Sądem Najwyższym pod sygn. I CNP 150/22. Wniosek był zatem temporalnie niedopuszczalny.

Zgodnie z art. 26 § 2 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym (tekst jedn. Dz.U. 2023, poz. 1093, dalej jako: „u.SN”), do właściwości Izby Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych należy rozpoznawanie wniosków lub oświadczeń dotyczących wyłączenia sędziego albo o oznaczenie sądu, przed którym ma się toczyć postępowanie, obejmujących zarzut braku niezależności sądu lub braku niezawisłości sędziego. Jednocześnie, stosownie do treści art. 26 § 3 u.SN, wniosek, o którym mowa w art. 26 § 2 u.SN, pozostawia się bez rozpoznania, jeżeli obejmuje ustalenie oraz ocenę zgodności z prawem

powołania sędziego lub jego umocowania do wykonywania zadań z zakresu wymiaru sprawiedliwości

Zgodnie z art. 50 § 1 k.p.c. wniosek o wyłączenie sędziego strona zgłasza na piśmie lub ustnie do protokołu w sądzie, w którym sprawa się toczy, uprawdopodobniając przyczyny wyłączenia.

W przedmiotowej sprawie pełnomocnik strony powodowej w piśmie wniesionym 22 marca 2023 r. usiłował podważyć postanowienie z 7 lutego 2023 r., kontestując nominację sędziego. Powołał się przy tym na uchwałę Sądu Najwyższego z 23 stycznia 2020 r., BSA I 4110 1/20.

Sąd Najwyższy podkreśla, że uchwała ta wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z 20 kwietnia 2020 r., U 2/20, została uznana za niezgodną z art. 179, art. 144 ust. 3 pkt 17, art. 183 ust. 1, art. 45 ust. 1, art. 8 ust. 1, art. 7 i art. 2 Konstytucji RP, art. 2 i art. 4 ust. 3 Traktatu o Unii Europejskiej (Dz.U. 2004, nr 90, poz. 864/30 ze zm.) oraz art. 6 ust. 1 EKPCz. Orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego wiąże zaś bezpośrednio zarówno wszystkie składy sędziowskie sądów powszechnych, jak i wszystkie składy sędziowskie Sądu Najwyższego, wobec czego uchwała Sądu Najwyższego z 23 stycznia 2020 r., BSA I 4110 1/20 utraciła swój walor normatywny ze względu na niezgodność z Konstytucją RP.

Z uwagi na powyższe, Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.

(K.B.)

[f.n]